

La veu del mar

T'has llevat amb lentitud infinita
com qui torna d'un país molt llunyà,
obrint els ulls mandrosos del darrer somni,
encetant finestrons abocats al blau del mar.

Aquest matí salat i lluent de primavera
desxifres sonorament,
des de l'alta escullera escumosa,
la veu de les ones
i els seus secrets més pregons.

Jugues a descobrir-ne paraules impossibles,
misteris mil·lenaris que el temps
no ha pogut esborrar del tot
però que ha ocultat allà baix,
a les fosses abissals,
en el precís territori on el reialme de la veritat
senyoreja tota forma de vida que respira.

Cant

La insistent i embriagadora veu del mar
t'exalta i t'empeny a salpar de la quietud del port,
a deixar enrere aquesta terra
que no convida a l'aventura,
com una música inquietant
o un dolç cant de sirena
que desvia el rumb del navegant,
allunyant-lo de la seva ruta
i fent-lo perdre, per sempre més,
enmig del desèrtic
horitzó dels dies idèntics.

Aturant el temps

La veritat és com el sol,
que ho fa veure tot i no es deixa mirar.

Victor HUGO

Cada vegada que som l'un amb l'altre
compartim en secret
el poder que tenim junts,
això d'aturar el temps al nostre voltant.

Seríem capaços de viure del no-res,
viure de l'aire d'un somni,
viure de l'aigua del desig,
viure del pa dels petons...

Quan véns
descalça, nua i sensual
a passejar per les platges de la llunyana cala,
reconec els ulls de llum al fons dels meus
celebrant la festa del teu cos
tant a prop del meu instint d'alegria.